

Toespraak van Peter Libbrecht

Vader

Een lang en mooi leven is volbracht.

Een lang leven van hard werken.

Zoals hij zelf zei :

“Ik moest hard werken, want ik ben niet van de slimste!”

Waarbij we toch even moesten glimlachen ...

In de laatste vijf jaar is Va onophoudelijk bezig met zich vragen te stellen over het nakende einde. Vaders laatste geschriften gaan over zijn afscheid:

Wat voor mij de goudschat van mijn leven is, is wat zich in de afgrond van dit leven heeft voltrokken.

Ik heb geluisterd naar de nachtegaal in mijn hart, ik heb geroken aan de roos in mijn hart en ik heb geluisterd naar de boodschap van de stilte...en dat als het winteravond werd en de sterren onzichtbaar waren.

Ik wist ook in de donkerste nacht dat het er allemaal was.

Ik heb een bescheiden berg beklommen, de berg van het vertrouwen en misschien van de hoop, en nu ben ik aangekomen tussen de sneeuw en de voorjaarsbloemen.

Waarom slagen zo weinig mensen erin de dood als het hoogtepunt van het leven te beschouwen ,als de slotsom van een boeiend avontuur.

En misschien laat ik nog een kleine herinnering op de plaats van het afscheid voor enkele weinigen die de tijd hebben om oude teksten te lezen, die misschien een vleugje wijsheid aan dit bestaan kunnen toevoegen.

Maar tranen drogen op, woorden die het hart beroeren niet.

Als ik dood ben vraag ik geen woorden of gezangen, ik vraag alleen stilte, maar een stilte die opwelt vanuit de diepste bron.

Afbeeldingen leven niet, herinneringen deemsteren weg, woorden worden vergeten.

Ik durf echter hopen dat ergens, heel ergens iets natrilt van wat ik ben geweest, in een leven dat nog langzaam toegroeit naar het niets, dat het alles is.

Ulrich werd geboren in Avelgem in een heel eenvoudig gezin met vijf kinderen. Geld voor hogere studies was er niet. Hij verschalkte zijn moeder met haar te vertellen dat hij voor priester zou studeren. Na z'n studies in Brussel begon hij zijn loopbaan als leraar in St.Lucas Oudenaarde. In die tijd de Vakschool. Hij gaf er wiskunde en geschiedenis.

Ons vader schreef:

Als leraar wiskunde in een technische school heb ik de eenvoudige en vaak minder begaafde volksjongen leren kennen en respecteren. Daar heb ik vooral leren begrijpen wat de verdubbeling van de talenten betekent.

Uit de vele rouwbetuigingen lees ik er één:

Guido uit Oudenaarde schrijft:

"De meest erudiete leraar (en fijne mens) die ik ooit gehad heb in Sint-Lucas Oudenaarde. Dank zij hem heb ik toch een diploma behaald, ik ben hem daar altijd zeer dankbaar voor geweest."

Ons vader trouwde met ons moeder, Helga Casier in 1957 en ging in Oudenaarde wonen op de Edelareberg. Er werden 4 kinderen min of meer opgevoed in Edelare.

Door een toeval begint de passie voor het Verre Oosten, de Chinese taal en alle filosofische gedachten. Na die studies terwijl er al 4 kinderen rondstormen door huis en tuin, begon ons vader aan een lange universitaire carrière .

De familie verhuisde naar Zulzeke. Ons moeder vond de naam maar niets en was gelukkig toen de fusie de naam Kluisbergen kreeg.

Helaas werd de Kasstraat waar ons nieuw huis stond door de fusie Zulzekestraat! En moeder was even ver.

Als jonge gasten zagen we ons vader studeren, schrijven, voordrachten geven. Hij zat in zijn veel te klein bureau verstopt tussen duizenden boeken. Hij heeft er de laatste twee weken voor hij naar het ziekenhuis ging nog tussen geslapen. Z'n bed stond daar beneden tussen zijn boeken, trappen waren te zwaar geworden. Hij vond de laatste rust thuis tussen zijn boeken en zijn zorgende familie.

Langs het tuinpad van mijn vader...

Onze tuin stond op z'n mooist toen hij ons heeft verlaten !

Die tuin was een levenswerk die rust bracht, inspireerde en een hoop monden voedde iedere zondag. Leven met de natuur, in de natuur en de natuur voelen, zijn in ons gezin altijd een plezier geweest.

Alleen is de leuke strijd om de grootste of mooiste tomaat, of de dikste prei nu geëindigd !

Va was ongelooflijk fier op zijn muzikale familie. Zijn zangkunsten waren eerder miniem. Hij zong onder de douche Latijnse gezangen ook op latere leeftijd ! Z'n muzikale loopbaan eindigde vroeg, terwijl hij een schalks liedje speelde op het kerkorgel in Avelgem, en hij een brevierende geestelijke niet had gezien achter een pilaar !

Dus liet hij het muzikale verder maar aan de familie ...

Eén hoogtepunt in het jaar dat hij niet wilde missen was het driekoningen zingen in z'n geliefde dorp Zulzeke.

Van deur tot deur, of liever van living tot living ...

Ook dit jaar kon hij nog samen met ons genieten van de Driekoningen!

Al vond hij het een beetje oneerbiedig dat we maar bleven zingen over "den ouwen is versleten". Hij voelde zich nogal aangesproken.

We zullen deze muzikale zware opdracht in ere houden.

De laatste week ...

In de laatste week aan z'n ziekbed kregen we de tijd om afscheid te nemen. Soms was het emotioneel hard, en toch deed ons vader ons nog lachen. De dokter vroeg: *"Professor, kan ik nog iets voor je doen?"* Hij antwoordde : *"Een liedje zingen !"*

Een andere keer die laatste week legde hij aan de dokter de "wet van Newton" uit. Door de wet van de zwaartekracht bleef je in bed liggen en ging je niet aan het plafond, waardoor de behandeling iets eenvoudiger was.

Die spitse humor bleef tot de laatste dagen.

En die humor zal blijven rondhangen als we ergens samenzijn, met de familie, met de vrienden, bij moeder thuis ...

Bij moeder thuis ...

Ons moeder heeft de familie gedragen en zal dat hopelijk nog lang doen ..

Het worden zondagen zonder vader, maar met ons moeder !

Va schrijft in z'n laatste dankwoorden :

Er zijn veel mensen die ik moet danken voor wat ze in mijn leven betekend hebben. Op de allereerste plaats mijn vrouw.

Mijn liefde voor haar groeit met de dagen en mijn dankbaarheid kent geen grenzen .

Ik ben ook dankbaar tegenover kinderen en kleinkinderen die mijn oude dag hebben helpen dragen.

Hun aanwezigheid was voor mij een reden tot stille vreugde ...en tot gelatenheid.

En ik hou zoveel van de kleintjes, ze dragen de toekomst in zich, een toekomst die ik niet zal meemaken. Maar hun liefde voor de oude pépé geeft kleur aan de laatste dagen. What a Family !

Ons vader zag altijd z'n graf aan het kerkske in Zulzeke .

In de boomgaard van boer Ravens.

Zo zal het zijn !

Afscheid van een sublieme vader... met zijn woorden :

Ik keer nu terug naar de aarde en geef dit opgebruikte lichaam terug aan de donkere grond, van waaruit geen stem en geen klank het leven en de mensen bereikt. Misschien blijf ik nog een korte tijd overleven in de weemoedige herinnering van hen met wie ik liefde heb gedeeld, en angst in sombere dagen, en een verleden dat nu langzaam vernevelt en waarin alleen nog het goede zichtbaar blijft... en wat troost waarborgt voor hen die in mij geloofd hebben. En nu alleen nog woordeloze stilte erven als ze in een droom mijn beeld even zien opdoemen.

Daarmee heb ik het beste gevonden en weet ik dat sterven niets anders is dan thuiskomen in de aarde, waarin weldra geen spoor van mij zal overblijven. Maar hier op deze lieve aarde zal mijn erfdeel overleven in zachte, ontvankelijke handen.

Peter Libbrecht - 19 mei 2017